

хождаше ^{мъж!} ~~никакъв човек~~.

- Никита! - извика тихо князът.

Човекът веднага се отправи към него, ниско се поклони и без да продума нещо, тръгна напред. Изминаха мълчаливо няколко тъмни криви улички. В сянката на една аркада се чернееше нещо. Като забеляза коня, Иваница радостно потрепера. Даде парите на двамата и се метна върху едрото охранено животно.

- Ще гледаш все към колоната на Константина, - посъветва го Никита - от там по Меза направо към Златната порта. Сбогом чужденецо!

Константиновата колона ту се мяркаше, ту изчезваше зад високите здания. През големите улици Иваница яздеше бавно, с небрежно отпуснати възди. Късните минувачи изглеждаха с любопитство стройния конник. Но в тесните и мръсни стари улички, които неочаквано пресичаха великолепието на другите, той караше бързо и нетърпеливо. Като минаваше през една такава уличка, неочаквано от един ъгъл изкочила десетина безделници.

- Почакай малко, хубавий момко, - извика един от тях и се опита да спре коня.

Князът се дръпна, но бездърникът увисна на въздите. Останалите го заобиколиха. Със светкавично движение Иваница измъкна камата си, готов да удари. Един висок мъж се приближи. Ръцете му приличаха на мечешки лапи, носът му беше сплескан. Той се ухили с беззъбата си уста и каза:

- Сваляй каквото имаш.

Очите му спряха лакомо върху двата пръстена, които искряха върху ръката на момъка,

Иваница помисли малко и, без да скрива камата, им хвърли кисията с перперите. Дръпна въздите. Но беззъбият се ухили отново с ужасната си уста. Някъде наблизо проехтя конски тропот.